

zásadně. Minimálně běhá ☐ . A pak jsme zkontrolovali co na zahradě novýho, že už kvetou i dvoje narcisky a že ty tulipány od Peti některý taky pokvetou. A ladoňky že jsou v plný kráse.....a že česneci medvědí se rozjeli i po přesazení.... a že je všechno cajk. A šlo se vařit.

Abychom se pak mohli hezky všichni svalit, my si nalít dobrý pití a ti dva se labužnický vyvalovat na gauči. Pod který se Tali předtím marně snažila dostat při rvačce se Rumíčkem. Jenže jí nedošlo, že nemá sundaný kšandičky, tudíž se do prostrou, kde to má normálně na knop, nemá už šanci prodrat. Tak chvíli stěhovala s gaučem ☐ a pak to vzdala.

Ráno nás čekala spousta práce, protože jsme potřebovali po zimě vycídit v chalupě ještě kuchyň a kópelku. A vzhledem k vlhkosti, která v domě panovala, to muselo být fakt z gruntu. A víte co bylo skvělý, skvělý, nejskvělejší? Že Tali v době, kdy jsme se jim nevěnovali, PROSTĚ JEN TAK BYLA. Chodila si zahradou, zkoumala čuchala, nebo chodila za námi, ale neškodila. Nikdo jí furt nemusel dozorovat. Maximálně jsme vyběhli k brance a hulákali :”Veeen, veen, vy magoři, mazejte na louku!”. To, když se jejich bitkaření překulilo do stíhaček a oni v trysku vykopávali do vzduchu zbytky mého nebohého trávníku ☐ . Tam jsme pak chvíli dělali družinářku a nechali je lítat jako šílený a vykopávat zbytky trávy na louce, která na tom není o moc líp než trávníky v zahradě. Ale tam je to přeci jen trochu jedno. A kochali jsme se tím, jak blbnou a řáděj. Tohle se mi nikdá nevochodí. Lítají jako šílený a pak jeden zalehne - zpravidla Talimůra, Rumouš je ten tip, co ještě chvíli stříhá kolem šílený zatáčky s vyšpulenejma očima ☐ a nevšimne si, že už sto let není honěn a je na něj číháno. Když to zjistí, tak buď začne stříhat kolečka blíž k číhajícím Flekům a nebo zabrzdí a číhá taky, aby po nějaký době oba vystřelili do prostoru znovu jak zátky od žampuňskýho. Poslední dobou už dochází i k výměně rolí, že je to občas Talimůra, kdo je stíhán. Ale... po pravdě... má sice šílenou dynamiku pohybu, je mega rychlá, ale ta mrštnost tam na druhou stranu rozhodně není, takže Rumíček udělá levou kličku, pravou kličku a uuuuž ji má a pak se válej na hromadě, on kope nohama, oba mu je okusuje..... a pak zpravidla dostane do držky, protože to už přehnala a jdou se oba uříčený napít ☐ Do kýble s oblázkama. A pak zase šup zpátky na zahradu a my do chalupy.

Abych si s nima v mezičase šla hrát trochu zase já. A..... víte co?? Moc hezky jsme si hráli a všichni tři!! Zatímco před časem bylo období, kdy jsem na nějaký hraní na louce, natož na hraní společný mohla zapomenout (protože Talimůra o to zase už nestála a klidně utekla do kšá), tak tenhle víkend, ten jsem si to vyloženě užívala. Nejen, že Tali neutíkala,

ale sama o tu hru stála. A navíc respektovala i daný pravidla hry. Že se běhá pro balonek na střídačku. A sedí se samo od sebe, bez pojistky. A NOSÍ SE balonek zpátky, neběží se s ním někam do trávy, aby se tam upustil. A! Tomu nebudete věřit, dokonce sama několikrát, když už jsme si pak hrály jen spolu a ona si odběhla žužlat balonek stranou a já si sedla na zem a neříkala jsem nic, tak sama se od žužlání balonku zvedla přinesla mi ho. Bez mojí jediný iniciativy. Víte jaká je to pro mě pocta? Vyměnila žužlání za to, že mi to přinese. Jeeeee, to se mi to líbilooo! Stejně tak se mi pak líbilo, když jsme si zase vyšli do úvozu a k polím. Jen tak nakrátko, aby se proběhli i mimo louku a zahradu. Šla jsem s rukama v kapsách a psi byli OBA kousek přede mnou. A Tali se sama dvakrát dostavila k mé maličké maličkosti!! Dole pak vypálila dálku do prostoru a já si říkala, že teď už nemá cenu volat. Zašla jsem za šípkový keř a vyčuhovala jak Apačka. Stála dole u potoka, zírала tam do křoví na břehu a pak otočila hlavu. A pak otočila celý tělo a letěla až zem duněla (to nepřeháním, žádná básnická nadsázka ☐ fakt, ona hrozně duní, když běží, přesně víte, že už jí máte za zády ☐) . Letěla zpátky . A já jsem mohla jásat jak na prvního máje a fedrovat do ní piškotůch hrstě ☐ . Bože to je vám krása ☐ . Mít normálního psa a jít tak v klidu úvozem, maximálně zavolat, že tady jdeme a společně se v pohodičce vrátit všichni domů.

Aby bylo možno kapek si zařadit s návštěvičkou z vedlejší vesnice, neb se na nás přišla podívat knírajda Emička. Holky řádily, Rumíček jim chvíli sekundoval a pak si řekl, že radši za dvounohejma půjde. Paničky si chvíli pokecaly, pesani si počmuchali společně a Talimůra se několikrát sama přišla zahlásit a když pak chtěla, že půjde návštěvu doprovodit nejlépe asi až domů ☐ , stačilo vlídný upozornění a byla zpátky. Ejch, to je prostě krásně na duši. Já vim, že jsem jak zaseklá deska a opakuju to furt dokola, ale musím, musím, páč jsem toho plná. Večer pak, když už bylo šero, jsem vyšla před chalupu, ona šla se mnou a já jí povídám “Půjdeme se spolu Tali projít po zahradě, podívat se jen tak koukolem??” Odpovědí mi bylo klidný stvoření, který šlo tak hezky vedle mě, prošly jsme spolu ty naše latifundie a tu pokoukaly, tu něco zkontrolovaly a pořád jsme tam byly spolu. Pořád ještě vrtím nevěřicně hlavou.

A jak to bylo v neděli, to zase napíšu zítra, protože to už by to čtení bylo tak dlouhý, že byste to nikdo nečetl ☐ :D.